

“వీరేనా. రామారావుగారంచే?” తన ఆఫీసు రూంలోకి అడుగుపెట్టిన ఆగంతకుణ్ణి ప్రశ్నించాడు సాంబశివం. “అవునండీ.”

“అలా కూచోండి. తన టేబిల్ కి దగ్గర్లో ఉన్న విజిటర్స్ ఛైర్ చూపించి అతెండర్ని పిలిచి కాఫీ తెచ్చున్నాడు.

రామారావు మొహమాటపడ్డాడు. “ఫర్వాలేదండీ ఎలాగూ నా కాఫీ ట్రైమ్ అయింది. ఇంతకీ మీరేదేనా అర్థం పనిలో వున్నారా.... లేక లంబ్ ట్రైంలో ఎక్కడి కైనా బయటకు వెడతారా?” అనడిగాడు సాంబశివం.

“అబ్బే లేదండీ. బైటికి వెళ్ళే పని లేదు. ఏదో ఇంటి దగ్గర్నుంచే టిఫిన్ తెచ్చుకుంటాను. అదీ కానిచ్చేను రెండి!”

“సరే - మీ గ్రాడ్యుయేషన్ డేప్లో? ఐ మీన్, మీ సబ్జెక్టు?”

“ఆర్ట్సురెండి” అని నీళ్ళు నమిలేడు, ఏదో మహాపరాధం చేసినవాడిలా.

“ఆహా! మరేంలేదు, మా పిల్లలిద్దరు నెకండరీ కోర్సులో వున్నారు. మీ హెల్ప్ కావాలి. మీరు అక్కడా అక్కడా ట్యూషన్స్ చెబుతున్నారని తెల్సింది. మా పిల్లలు అంటే, ఒకమ్మాయి, అబ్బాయి, అంత వీక్ కాదుగాని, ఈ ఏడాది రెగ్యులర్ కోచింగ్ వుంటే కాస్త మంచి మార్కుల్తో పేసవుతారని, లేకపోతే చూశారూ, అత్తి సరు మార్కులు రావడం, ఆ మార్కులు పెక్కికల్ కోర్సులకి పనికిరాకపోవడం, మళ్ళా వీళ్ళు ఏ ఆర్ట్సుగాని, కామర్స్ గాని తీసుకోవడం, దానాదీనా ట్రైమ్ పేస్తూ, ఇంకో రైన్ ఆఫ్ రైన్ లో పడడం, అందుకని ఆలోచిస్తున్నాను. మీకేమైనా ఆటంకం లున్నాయా?”

రామారావు ఆలోచించాడు. తనకి వీలు గానే ఉంటుంది. ఈయనవుండే ఆఫీసర్స్ కాలనీలోనే రెండు ట్యూషన్స్ వున్నాయి. అంచేత పెద్ద ట్రైము వేస్తుకాదు అదే చెప్పాడు.

“గుడ్! అలా అయితే సాయంకాలం ఓసారి అటురండి, మా పిల్లల్ని చూద్దురు గాని.

అలాగే వెళ్ళాడు రామారావు సాంబశివం ఇంటికి. గేటు తిసుకుని లోపలికి వెళ్ళి బజ్జర్ నొక్కితే “కమింగ్ స్టీక్!” అంటే తియ్యటి స్వరం బదులు వచ్చింది. మరి కాస్పేషన్లో తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. లోపల అడుగుపెట్టాడు మెత్తటి తివాసీ ఆప్యాయంగా తన సాదాల్ని స్పృశించింది.

“అలా కూర్చోండి,” కనిపించి కనిపించకుండా ఆమె లోపలి తెరల్లోకి

చాలాకాలం తరవాత కనిపించిన స్నేహితురాలి నవ్వు వెనక దాగిన అర్థం పరమార్థం?

ఆమెనవ్వు
బిచ్చే నోమయచుట

అదృశ్యం అయింది. ఆ స్వరం రామారావులోని భావుకుణ్ణి ఏలోకాలోకి తీసుకుపోయింది.

టీసామ్మీద ఆనాటి దిన పత్రికలు. న్యూస్ పేజ్ ఇంకా కొన్ని మేగజైన్లు. ఆలోచిస్తూ తిరగేస్తున్నాడు అక్కడక్కడ చదువుతూ.

“ఎక్యూజ్ మీ”-అంటూ ఓ పదహారేళ్ళమ్మాయి రెండు చేతుల్తోనూ పెద్ద ప్రేమ తెచ్చింది. రెండు మూడు చక్కల బిస్కెట్లు, కాఫీ ఉన్నాయి.

నిర్దాంతపోయాడు ఆ అమ్మాయినిచూసి. ఎవరో బలవంతంగా అప్పటి కప్పుడు ఇరవై యేళ్ళు వెనక్కి తీసేకెళ్ళివట్టు పీలయ్యాడు. వసంత! తను! ఏమిటిది. ఎక్కడున్నాడు తా నిప్పుడు.

“స్టీక్!”....అతని నివ్వెరపాటును ఎలా తీసుకోవాలో తెలియక మూడురాలి వలె అన్నది, ఆ అమ్మాయి. దానితో పూర్తిగా తెరుకుని ‘థాంక్యూ’ అని సాదరంగా నవ్వుతూ పలకరించాడు.

“నాన్నగారు లేరా?” అనడిగాడు.

ఒక్కొక్కప్పుడు అనిపిస్తుంది. వసంత తండ్రి చూస్తే పెద్ద స్థితిమంతుడేం కాదు. అప్పట్లో తను పుట్టి పెరిగిన వూళ్ళో ఓ ప్రెస్ లో మేనేజర్ గా వుండేవాడు. ఆ ప్రెస్ కాసా మూతపడిపోగానే సొంత వూరికి తరలిపోయాడు. అలాంటివాడు వసంతకి ఇంత మంచి సంబంధం లేగలిగా దంటే వసంత అదృష్టం అనే చెప్పాలి.

ఆమె కాదేమో - తిరిగి సోపాలో కూచుని తీసిన పేపరే తీసి చూసిన వార్తలే చూస్తున్నాడు. మనోనేత్రానికి కనిపిస్తున్న రూపాన్ని మనస్సు సందేహిస్తోంది.

ఎవరో వస్తున్న నవ్వడి, అటు తిరిగి కొద్దిగా వోరగా చూశాడు. ఆమె రెండు చేతుల్లో ప్రే-అలవాటు లేదేమో, పాపం, అడ్డు తగులున్న తెరని బజాల్లో తప్పించడానికి అవస్థపడుతోంది. పాపం అనిపించింది అతనికి. అనుకోకుండా లేచివెళ్ళి అందుకున్నాడు. కొంచెం భయపడుతూనే. "సారీ.... ఎందుకింత క్రమ....పిల్ల లేరి" అన్న మాటలు అతి నెమ్మదిగా తప్పని సరిగా వస్తున్నట్టు వచ్చాయి, అతనినుంచి.

"వర్షాలేదు. పిల్లలీవేళ అనుకోకుండా ఓ వంక్షనకి వెళ్ళారండి - మీరు కాఫీ తీసుకోండి" ఎంతో మర్యాదగా అని ద్వార బంధాన్ని అనుకొని నిలబడిందామె.

అతను "అజ్జ" అన్నట్టుగా బుద్ధిగా కూచుని కాఫీ తాగేడు. తన ఇరవై ఏళ్ళ

సంపదాయ మారు

మందార మకరందాలు

శ్లో॥ సలహతి: శ్రేయసి వుంసాం | స్వకులై రల్పకై రపి |
తుషేణోఽపి పరిత్యక్తా | న ప్రరోహంతి తండులౌ :॥

ఎంతవారైనా స్వకీయులైన అల్పజనులతో కలిసివుండుట మేలు. బియ్యం పై పొట్టు త్రోసివుచ్చగానే దానికి మొలకెత్తే జీవశక్తి లోపించడం చూస్తున్నాముకదా :

కంఠ స్థం బే యా లి

వర్షిసులో అత నెప్పుడూ ఎలాటి వాళ్ళకి ఎదురు చెప్పలేదు. ఉద్యోగంలో చేరడం స్వతంత్రం వచ్చేక అయినా ఇంపీరియల్ గవర్నమెంటు వారు తమ యిష్టానికి అనుగుణంగా కల్పించిన పద్ధతుల్లోనే ఇంకా నడుస్తున్న ఆఫీసులో పని చేస్తున్నాడు. కాఫీ తాగేక లోపలి సంఘర్షణను జయించినట్టు ఫీలయి ఆమె వేపు చూశాడు.

చిత్రం! అలవోకగా నిలబడిన ఆమె తననే, చిన్న విలాస చిహ్నమైన చిరునవ్వును వెదాల మీద వుంచుకుని మరీ చూస్తోంది తనవై పే.
విజయా:
అతను ఎందుకేనా మంచిదని నెగెటివ్ గా ఆలోచిస్తాడు. జీవితం నేర్పిన పాఠం అది. "కాదు" అనుకొన్నది "అవును" అయితే

మీ సాక్షి ప్రాథమిక పాఠశాల

జ్యూనియర్ ప్రాథమిక మానవ శాస్త్రం

మీ సాక్షి ప్రాథమిక పాఠశాల ప్రత్యేక సంచిక
నవంబర్ 1వ తేదీక విడుదల. వెల రూ. 6

ఉచితము :

ఉచితము :

తెల మచ్చలు

మా చికిత్స ప్రారంభించగానే మధ్యలరంగులో మార్పు వస్తుంది. పరిశీలించి మా మందు ఎంత వని చేస్తుందో చూడండి. రోగి నివారణ ప్రాస ఉచితంగా ఒక పాత్ర మందు పొందండి.

LALIT AYURVEDIC PHARMACY (AJ)
o. Katrisarai (GAYA)

బోరోక్రిమ్

అంటిసెప్టిక్
పరస్పూకక
క్రిమ్

ఈ బింటిసెప్టిక్ లేవనము ఉదయము సాయంత్రం కాసు కొనిన ఎడం, మీ చరానికి పోషణ కలిపి, మెత్తగా, మృదువుగా వుండి, మచ్చలను మరియూ అంటు రోగములను మూల మాయంచేస్తుంది. ఇది సువాసన, పూలసంధి కాణాద నాన్ని రోజంతా మీకు కలిస్తుంది.

ఫార్మ మెడికో (ఇండియా) ప్రై.లీ.
హైదరాబాద్ 400060

RRC-TEL 423576

అన్నిచోట్ల లభించును.

అది నహజంగా కంటె అదనపు ఆనందాన్నిస్తుందని అతని వాదన.

మళ్ళా వోమారు. ఆమె తననే పరిశీలిస్తోందని తెలిసినా చూశాడు చూడకుండా వుండలేక.

వసంతే:

ఆ వెదవులమీద వుండే మినిమమ్ స్ట్రెల్ ఇంతవరకుంటుంది? ఇరవై ఏళ్ళు కాదు. మరో అన్నాళ్ళయినా తను మర్చిపో గలదా.

"ఫసంతా?:"

"అఁ వసంతనే-ఏం? అంత మారిపోయానా?...నువ్వేమీ చెక్కు చెదరకుండానే వున్నావు...చావున్నావా. రామం?"

"ఎంతమంది రోజు? ఎన్నాళ్ళయింది నీ-సారీ-మీ గురించి అసలేమీ తెలిసింది కాదు. ఎన్నేళ్ళకి కనిపించారు? అదీ ఇంతమంది పొడిషనలో-నా హార్టీ కంగ్రాట్స్"

"వీ స్టో-మరీ అంత ఎత్తైటయిపోకు. నీ మె లక్కి-నీ సంగతి చెప్పా:"

"నా సంగతు లేముంటాయ్. ఏదో సాధారణంగా అతి సాధారణం అంటారే-అల్లా - ఎ డ్రావ్ ఇన్ ది సి"

"వలేలే, అంతడాసింగ్ యంగా నీ వి ఇంత దీలా అయిపోయావేం? - ది నేమి పో?"

గతంలోకి అనుకోకుండా దిగి పోతున్నాడు.

ఒకే క్షాసులో వుండే చారిద్దరూనూ, మార్పులు పోటీ పడి తెచ్చుకునేవారు. ఎదుగుతున్న వరువం, మనస్సులూ-అన్నీ అంత స్పష్టంగా తెలికపోయినా వసంత అంటే తనకి అంతులేని ఇష్టం అన్న సంగతి మాత్రం నిస్సందేహంగా తెలిసేది. వాళ్ళు అద్దెకుండే యింటివాళ్ళకి తనకి వుండిన చుట్టరికాన్ని ఆధారంగా చేసుకొని వసంతకోసమే ఆ యింటికి తరచూ వెళ్ళేవాడు. ఎప్పుడు వెళ్ళినా చూట్టాడుకునేవాళ్ళు - చదువు గురించి, క్లాసులోని ఇతర విద్యార్థుల గురించి ఎంతో ప్రేమగా చెప్పుకునేవాళ్ళు.

ఎంత చొరవగా వుండదనీ-అంతా అమాయకమే. తనంటే ఎంత నమ్మకం: ఆ నమ్మకం కుదుర్చుకోడానికి ముందు ఎన్నో పరీక్షలకి గురిచేసింది. తను అన్నిటికీ నవ్వుతూ నిలబడతే మంచి ప్రెం డయిపోయింది.

కాని కాలగమనం తెచ్చిన మార్పులు వారి స్నేహానికి అంతరాయ మయ్యాయి- అంతనో విడిపోయిన రెండు రెళ్ళలా....

"మీరీవూరొచ్చి ఎన్నాళ్ళయింది?" ఆమె అతన్ని గత స్మృతుల లోయల్లోంచి బయటకు లాగుతూ అడిగింది.

"వన్నెండేళ్ళయింది. నా మే రే క్ ఇక్కడి కొవ్వకే అయింది." అని ఆమె కేసి చూసి "ఎంత ప్రయత్నించినా మీ సంగతులు తెలియనేలేదు." అన్నాడు.

ఎందుకో మళ్ళా కా ప్సే పా గి, "అదీ మంచిదే అయింది:" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"ఏం?:" కళ్ళు తిప్పుతూ అంది.

"మీ గురించి తెలుసుకొందికి చాలా ప్రయత్నించేను. రోజులు గడుస్తున్నాయి. కాని మీ గురించిన వూహలు తొలగేవికావు. నేను బియ్యే పాసయ్యేక మీరు దగ్గర లేక పోయారే అనే బాధే ఎక్కువ కలిగింది...."

ఆమె మాట్లాడకుండా వింటోంది.

"ఇంతలో ఉన్న ఊళ్ళో సర్వీసు కమిషన్ వాళ్ళు ప్రసాదించిన చిన్న ఉద్యోగం దొరికింది. అదే ఎంతో బలాన్నిచ్చింది.

మీ ఊరు వద్దామనీ మీ నాన్నగారితో మాట్లాడదామనీ పిచ్చి పిచ్చిగా చెప్పేవి ఆలోచిస్తు.... చూశారా, మీకు శింత ప్రమాదం తప్పిందో" అంటూ తన జోకే తనే నవ్వాడు.

ఆమె నవ్వలేదు "అలా అనుకుంటే ఎలాగ" అంది.

తను నవ్వేడు.

"నా గురించి మీకు తెలియకపోయినా, మీ గురించి నాకు ప్రభావతి ఉత్తరాల ద్వారా తెలిపేది". ఆమె మొదలెట్టింది "మీరు ఇంటర్ చదువుతున్న రోజుల్లోనే నా పెళ్ళి జరిగిపోయింది. చాలా తమాషాగా ఓ కథలాగ అయిపోయింది. పదే పది రోజుల్లో పలాయన మార్దం. నేనునచ్చడం-అంతే పెళ్ళి జ ర గ డం - పెళ్ళి కారులు పేయించడానికి కూడా టైము లేకపోయింది. ఈయన తెలుసుగా, అప్పట్లో కొత్తగా ఐ. ఎ. ఎస్. అయ్యేరేమో-ఏదాదికో వూరు బదిలీలు-అన్నీ వూళ్ళూ తిప్పారు. చాలా ఏళ్ళు ఢిల్లీలో వుండిపోయాం. ఇక్కడికి రాడం ఢిల్లీనించేగా" అని కొంచెం ఆగి.

"అ....ఇంతకీ మీ ఆవిడ, సమంగా చూసుకుంటుందా మిమ్మల్ని?" ఆ ప్రశ్న వెనకాల ఉన్న ఆస్పాయకకి తానేంతో కదలిపోయాడు.

"చాలా మంచిది" కృతజ్ఞత సుట్టిపడుతుండగా అన్నాడు.

"ఎంతమంది పిల్లలు?"

"ముగ్గురు"

"చాలా లేదా?"

విస్మయం చెంది చూశాడు ఆమెకేసి. చిన్నగా ఆమె సేదాలపై ఓ నగిషే నవ్వు మెదిలింది.

